

1

Cal Blaire

„Sřez se mága. Přej mu jen to nejlepší, protože jeho schopnosti jsou nad tvoje chápaní.“

**ČARODĚJNICE, KOUZELNÍCI A MÁGOVÉ
Altus Polydarmus, 1618**

Až se po letech ohlédnu, dnešek si budu pamatovat jako den, kdy jsem ho potkala. Budu vzpomínat na ten okamžik, kdy vstoupil do mého života. Budu si tu chvíli pamatovat navždy.

Měla jsem na sobě zelené batikované tričko a džíny. Moje nejlepší kamarádka Bree Warrenová dorazila v nabírané halence a dlouhé černé sukni sahající až k fialově nalakovaným nehtům na nohách a pochopitelně vypadala nádherně a elegantně.

„Ahoj třeťačko,“ pozdravila mě s rozevřenou náručí, i když jsme se viděly už včera.

„Sejdeme se na maticce,“ řekla jsem Janice Yutohové a otočila se k Bree. „Ahoj,“ odpověděla jsem jí na pozdrav. „Je horko. První den školy má být zima.“ Ještě nebylo ani půl deváté, ale zářijové sluníčko žhnulo a teplý vzduch se ani nehnu. Přesto jsem cítila nadšení a byla plná očekávání. Začíná nový školní rok a my jsme konečně postoupily do vyšších ročníků.

„Leda tak někde na Yukonu,“ usoudila Bree. „Sluší ti to.“

„Díky,“ ocenila jsem její diplomatické vyjádření. „Tobě taky.“

Bree vypadá jako modelka. Měří metr sedmdesát pět a kvůli takové postavě, co má ona, by většina holek hladověla, jenže Bree sní cokoli a diety jsou podle ní pro pitomce. Má tmavě hnědé vlasy, které si obvykle nechává stříhat na Manhattanu, takže jí padají v dokonale ležérních vlnách přesně ke krku. Kamkoli přijdeme, lidi se za ní otáčejí.

Bree ví, že je úžasná, a užívá si to. Neodmítá poklony pokrčením ramen, nestěžuje si na svůj vzhled ani nepředstírá, že netuší, o čem to lidi mluví. Na druhou stranu není přímo nafoukaná. Prostě přijala to, jak vypadá, a myslí si, že je to super.

Bree se zadívala přes moje rameno na školu. Zdi z červených cihel a vysoká trojdílná okna dělená na malé tabulky prozrazovaly, že to dříve bývala soudní budova města Widow's Vale. „Nenatřeli ty dřevěný části,“ všimla si. „Zase.“

„No jo, ani náhodou. Panebože, koukej na Raven Meltzerovou,“ upozornila jsem ji. „Má tetování.“

Raven chodí do posledního ročníku a je to nejvíc extravagantní holka ve škole. Barví si vlasy na černo, má sedm piercingů (aspoň tolik jich vidím) a teď ještě kruh z plamenů, vytetovaný kolem pupíku. Je na ni úžasný pohled, aspoň podle mě – podle obyčejné holky s dlouhými, rovně zastřiženými středně hnědými vlasy. Mám tmavé oči a můj nos by se dal shovívavě popsat jako „výrazný“. Vloni jsem vyrostla o deset centimetrů, takže měřím metr šedesát sedm. Široká ramena, žádné boky. A pořád čekám, kdy mi pohádková víla nadělí nějaké to poprsí.

Raven zamířila k budově s bufetem, u níž se scházeli kuřáci.

„Máma na ni musí být fakt pyšná,“ poznamenala jsem jedovatě, ale v duchu jsem obdivovala její odvalu. Jaké to asi je, tak málo se zajímat o to, co si o vás lidi myslí?

„Co se asi stane s tou věcíčkou v nose, když kejchne?“ nadhodila Bree a já jsem se zahihňala.

Raven kývla na pozdrav Ethanu Sharpovi, který už v půl

deváté ráno vypadal na kocovinu. Chip Newton, který je absolutně skvělý na matiku, mnohem lepší než já, a taky nejspolehlivější školní dealer, Raven potřásl oduševněle rukou. Robbie Gurevitch, můj nejlepší kamarád hned po Bree, vzlhl a usmál se.

„Bože, je tak divný vidět tady Mary K.,“ povzdechla si Bree a prsty si pročísala vlasy rozfoukané větrem.

„No jo. Zapadne sem,“ ujistila jsem ji. Moje mladší sestra Mary Kathleen kráčela s několika kamarádkami k hlavní budově a smála se. Vedle většiny prváků vypadala se svými vyvinutými křivkami dospěle a vyrovnaně. Mary K. proplouvala životem tak nějak lehce – super, ale zas ne moc super módní šaty, přirozeně hezká tvář, dobré, ale ne dokonalé známky, široký okruh přátel. Prostě milá osoba. A všichni ji mají rádi, dokonce i já. U Mary K. si prostě nemůžete pomoci.

„Čau bejby,“ zavolal hlasitě Chris Holly, který přicházel k Bree. „Ahoj Morgan,“ pozdravil mě. Naklonil se a krátce Bree políbil na rty.

„Ahoj Chrisi,“ odpověděla jsem mu. „Těšíš se do školy?“

„Teď už jo,“ prohlásil a usmál se na Bree chtivě.

„Bree! Chrisi!“ Sharon Goodfineová zamávala a zlaté náramky jí zacinkaly na zápěstí.

Chris popadl Bree za ruku a vlekl ji k Sharon a ostatním: Jenně Ruizové, Mattu Adlerovi, Justinu Bartlettovi.

„Jdeš taky?“ zeptala se mě Bree.

Trpce jsem se pousmála. „Ne, díky.“

„Morgan, mají tě rádi,“ ujišťovala mě šeptem Bree, protože mi jako často četla myšlenky. Pustila Chrisovu ruku a čekala na mě, zatímco on šel dál.

„To je v pohodě. Stejně potřebuju mluvit s Tamarou.“ Bree věděla, že se mezi její klikou necítím dobře.

Zarazila se. „Tak jo, uvidíme se ve třídě.“

„Zatím.“

Bree se pomalu odvracela, ale najednou se s pusou dokořán zarazila, jako kdyby někdo zastavil film. Podívala jsem se stej-

ným směrem a uviděla jsem, že po schodech ke vchodu stoupá nějaký kluk.

Bylo to opravdu jak ve filmu, kdy se záběr rozostří, všichni ztichnou a čas plyne pomaleji, zatímco vy se snažíte pochopit, co vlastně vidíte. Přesně takhle mi to připadalo, když jsem se dívala na Cala Blaira, jak kráčí po širokém ošlapaném schodišti naší školy.

To jsem samozřejmě ještě nevěděla, že je to Cal Blaire.

Bree se na mě obrátila s očima navrch hlavy. „*Kdo to je?*“ naznačila rty otázkou.

Zavrtěla jsem hlavou. Bezděky jsem si položila dlaň na srdce, abych zastavila to bušení.

Ten kluk se k nám blížil s klidem a sebedůvěrou, kterou jsem mu záviděla. Uvědomovala jsem si, že se za ním ostatní otáčejí. Usmál se na nás. Jako kdyby slunce vyšlo zpoza mraků. „Jde se tudy do kanceláře zástupce ředitele?“ zeptal se.

Už jsem pár hezkých kluků viděla. Například Chris, Breein přítel, je opravdu pohledný. Ale tenhle byl... prostě *úchvatný*. Štěpaté hnědočerné vlasy vypadaly, jako kdyby si je stříhal sám. Měl dokonalý nos, nádhernou olivovou pleť a fascinující nestárnoucí nazlátlé oči. Chvilí trvalo, než mi došlo, že mluvím na nás.

Přiblíble jsem na něj zírala, zato Bree zaperlila. „Tudy a hned doleva,“ vysvětlila a ukázala na nejbližší dveře. „Přestoupit na jinou školu do posledního ročníku je docela zvláštní, ne?“ zeptala se, zatímco zkoumala papír, který jí ukazoval.

„No jo,“ souhlasil kluk. Pousmál se. „Jsem Cal. Cal Blaire. Právě jsme se s mámou přistěhovali.“

„Já jsem Bree Warrenová.“ Bree ukázala na mě. „A tohle je Morgan Rowlandsová.“

Ani jsem se nehnula. Párkrát jsem zamrkala a pokusila se o úsměv. „Ahoj,“ vymáčkla jsem ze sebe konečně skoro šeptem a připadala jsem si, jako by mi bylo pět. Nikdy mi moc nejde bavit se s kluky a tentokrát jsem se tak styděla, že jsem nebyla vůbec ničeho schopná. Jako kdybych se pokoušela stát ve vichřici.

„Chodíte do posledního ročníku?“ zeptal se Cal.

„Do třetího,“ odpověděla Bree omluvným tónem.

„Smůla. Tak to nebudeme chodit do třídy spolu.“

„Vlastně, možná budeš mít něco s Morgan,“ upozornila ho Bree se strojeným sebe podceňujícím smíchem. „Ona chodí na matiku a vědy se čtvrtáky.“

„Bezva,“ pronesl Cal a usmál se na mě. „Radši se půjdu nahlásit. Těšilo mě. Děkuju za pomoc.“ Otočil se a vešel do dveří.

„Ahoj!“ volala za ním Bree vesele.

Jakmile prošel dřevěnými dveřmi do školní budovy, popadla mě Bree za ruku. „Morgan, ten kluk je božský!“ zakvílela. „Bude chodit k nám do školy! Celý rok!“

Vzápětí nás obklopili Breeini kamarádi a kamarádky.

„Kdo to je?“ vyptávala se dychtivě Sharon, tmavé vlasy jí padaly na ramena. Suzanne Herbertová ji odstrčila, aby se dostala blíž k Bree.

„Bude chodit k nám do školy?“ zeptala se Nell Nortonová.

„Je hetero?“ vyzvídal Justin Bartlett nahlas. Sám vyšel s barvou ven už v sedmé třídě.

Letmo jsem pohlédla na Chrise. Mračil se. Zatímco Bree a její přátelé probírali skrovné informace, oddělila jsem se z jejich hloučku. Zamířila jsem ke vchodu, položila jsem ruku na těžkou mosaznou kliku a přísahala bych, že jsem cítila teplo Calovy dlaně.

Uplynul týden. Jako obvykle jsem pocítila šimrání na prsou, když jsem vešla do fyzikální třídy a uviděla Cala. Pořád ještě v těch otlučených dřevěných lavicích vypadal jako učiněný zázrak. Bůh mezi smrtelníky. Dnes zamířil paprsek své pozornosti na Alessandru Spotfordovou. Slyšela jsem, jak se jí ptá: „Není to něco jako dožínky? V Kinderhooku?“

Alessandra se usmívala a vypadala nervózně. „Ty budou až v říjnu,“ vysvětlovala. „Každým rokem tam dostáváme dýně.“ Zastrčila si pramínek kudrlin za ucho.

Posadila jsem se a otevřela sešit. Za jediný týden se stal Cal

nejoblíbenějším klukem na naší škole. Co nejoblíbenějším, přímo celebritou. Oblíbila si ho dokonce i spousta kluků. Chris Holly samozřejmě ne, ani ostatní kluci, jejichž holky nad Callem slintaly, ale většina ano.

„A co ty, Morgan?“ ozval se Cal a obrátil se ke mně. „Už jsi byla někdy na dožínkách?“

Nalistovala jsem nenuceně v učebnici kapitolu, kterou právě probíráme, přikývla jsem a pocítila lehkou závrať z toho, že vyslovil moje jméno. „Chodí tam skoro všichni. Tady není jinak moc co dělat, leda jet do New Yorku, a to jsou dvě hodiny cesty.“

Cal se mnou mluvil za uplynulý týden několikrát a pro mě bylo pokaždé trochu snazší mu odpovědět. Každý den jsme spolu měli matiku a fyziku.

Otočil se v lavici čelem přímo proti mně a já si na něj dopřála letný pohled. Ne vždy jsem si na to troufla. Hlavně když jsem chtěla zároveň přimět k činnosti svoje hlasivky. Pravidelně se mi stáhlo hrdlo.

Čím to, že na mě měl Cal takový vliv? Tak zaprvé, byl úžasný. Ale nejen to. Byl jiný než ostatní kluci, které jsem znala. Když na mě pohlédl, opravdu se díval na mě. Nebloudil očima kolem, nevyhlížel kámoše, hezčí holky ani mi nevrhal kradmé pohledy na prsa – ne že bych nějaká měla. Vůbec nebyl plachý a nevybíral si podle sociálního postavení jako ostatní. Zdálo se, že na mě nebo třeba na Tamaru se dívá se stejným upřímným zájmem jako na Alessandru, Bree nebo jinou z místních bohyň.

„A co tedy děláš ve volném čase?“ zeptal se mě.

Zadávala jsem se zase do učebnice. Na tohle jsem nebyla zvyklá. Pěkní kluci se se mnou obvykle bavili, jenom když potřebovali opsat domácí úkol.

„Já nevím,“ odpověděla jsem tiše. „Jen tak, povídám si s kamarádkama, jdeme do kina.“

„Jaké filmy se ti líbí?“ Naklonil se blíž, jako kdybych byla ta nejzajímavější osoba na světě a neexistoval nikdo, s kým by si povídal radši. Nespouštěl ze mě oči.

Zaváhala jsem, upadla jsem do rozpaků a ztratila řeč. „Jakýkoli. Mám ráda všechny typy filmů.“

„Vážně? Já taky. Musíš mi pak poradit, do kterého kina mám zajít. Ještě se tady moc nevyznám.“

Než jsem mohla něco slíbit, nebo odmítnout, usmál se na mě a zase se otočil, protože do třídy vešel pan Gonzalez, hodil na katedru svůj těžký kufřík a začal kontrolovat prezenci.

Nebyla jsem jediná, ke komu se Cal choval mile. Zdálo se, že má rád každého. Bavil se se všemi, sedal si vedle různých studentů, nedal najevo, že má nějaké oblíbence. Věděla jsem, že aspoň čtyři Breeiny kamarádky umírají touhou jít s ním na rande, ale neslyšela jsem, že by zatím uspěly. Každopádně mi bylo jasné, že Justin Bartlett přijde zkrátka.